

Yayladaki Sevgilim

– RABATLI · 06 Aralık 2009

Köyde yaşayanlar yeni bir haziran sıcağında yataklarından apar topar kalkmışlardı.Nasıl acele etmesinlerdi ki, yayla zamanı gelmiş hazırlıkları tamamlayanlar bu gün yayla yollarına düşeceklerdi.Öküz arabalarının kırılan yerlerini tamamlamış,yeni sami sambağları yenilemişlerdi. Sabunluklara sular doldurulmuş, sabun kırıntıları rendelenmişti içlerine. Yaylada kullanacakları değenekler bile destelenmişti. Bir an Mulazim Amcanın sesiyle inledi köy.

-- Önden ben gidiyorum.Beni takip edin. diye.

-- Olur dedi, bir kaç kişi hep bir ağızdan.

Arabalara koşulacak öküzler, yeni bir çabanın başarısına katkıda bulunmak için ileri doğru gitmeye çabalıyorlardı.

Sıralar halinde dizilmişlerdi öküz arabaları.Önde Mulazim Amca vardı.Hep onun sesi çıkıyordu sanki.Her arabanın üzerinde yayla eşyaları vardı.Yayıklar itina ile bağlanmıştı eşyaların üzerine.Bazı arabaların üzerinde de küçük buzağılar vardı. Çünkü uzun yayla yoluna ayakları dayanamazdı.

En arkadaki iki arabada ise Nevzat Amca ve Mahmut amcanın arabaları gelmekte idi. Boyunduruğa yeni alışmaya başlayan tosunlar zorluk çıkarıyorlardı sürücülerine. Nevzat Amca arabanın altına yatan boz öküzü dirgen batırarak ayağa kaldırmaya uğraşıyordu.

Dönemece ulaşıldığında ağaçların seyredildiği ve Birkaç çalının çimenler içinden boy verdiği görülüyordu.Yol boyu yola dökülen taşları temizleyerek yürüdüler.Son dönemeci döndüklerinde taş yapı yaylalar görünmeye başlamıştı.

Her yayla evinin yanına bir araba yanaşmıştı.Kapılar açıldı birer birer.Yağan karların erimesi ile bazı yaylaların çatları akmış su altında kalmışlardı.Sular boşaltıldı, kuru toprak serpildi.Temizliği biten evlerin ışık gören duvarları çamurla sıvandı.

Bir yayla gecesine yattı yorgun bedenler.Gündüzün ağırlığı geceye yansıdı.Gözler gaz lambalarına dalıp uykuya daldı. Cırcır böceklerinin sesleri horlamalara karıştı.

Güneş Sahara'dan çıkmadan önce küçük danalar yeşil yaylaların koynuna bırakılmıştı bile. Gelinlik kızlar türkülerini mırıldanırken ellerinde etaminler gönül desenlerini işliyorlardı. Buradaki hava ciğerlere dolarken yanaklara renk, tene dinçlik gelirdi her zaman.Sevdaların alası yaşanır, buzağı peşinde türkülerle seslenilirdi sevilenlere. Puslu havalarda buluşmak daha kolay olurdu.Üç metre ötesi bile görünmezdi bazen...Bedenler çiğme bulansa da yürekler yanardı dağ ateşinde. Sevda türkülerini yakırdı taş başında, geceleri yıldızlar kayarken gökyüzünde dilekler tutulurdu aşk üzerine.

Mustafa üzerine aldığı keçesini düzeltti. Anasının sardığı öğleliğini aldı sekinin üzerinden. Değeneğine taktı, omuzuna aldı. Köye çoban olalı iki üç gün olmuştu.Bu gün Kunzut yaylalarına doğru götürecekti koyunlarını. Ayağının altında yeşil çimenler sanki akıyordu. Köpeği Alabaş onun arkadaşı idi. Onu hep o anlardı, yanından ayrılmaz, gönderdiği yere giderdi. Karşıdan üzerine doğru gelen koyun sürlerini görünce kendi koyunlarını çevirmek gerektiğini düşündü bir an. Köpeğine komut verince önünü çevirdi sürünün. Kendi yaylasına doğru döndü koyunlar. Karşı köyün çobanı yanına yaklaşmaya

başlamıştı.Yanında da bir küçük çocuk vardı. Gelenin bir kız olduğunu görünce şaşırıp bir an. Başına doladığı tavşarından çıkan saçları sarı idi.Yanakları al al olmuş, burnunun kabukları soyulmuştu. Merhabalaştılar.

-- Benim adım Züleyha .dedi.

-- Benimki de Mustafa

-- Kunzutluyum. dedi kız. Buda yeğenim Osman.

Kunzutluyum deyince Mustafa'nın gönlü bir hoş oldu. Çünkü anasının dayıları orada oturuyorlardı.Fazla gidip gelmeselerde devamlı evde söz konusu olurlardı.

-- Kimlerdensin ? Dedi. Mustafa.

-- Hacı Mecit'in kızıyım.

Şaşırıp kalmıştı bir an...Anasının anlattığı Mecit dayısı bu muydu yoksa ? Hoşuna da gitmişti bir an.

Koyunlarını bir araya topladıktan sonra aile hayatlarını anlatmaya başlamışlardı bile. Anasıyla dayılarının arası bozuktu.Kaçtığı için. Çok olmuştu görüşmeyeli. Aradan bunca sene geçmiş.Yüce tanrı onları bir araya getirmekiçin bir zemin hazırlamıştı sanki. Küçük oğlan devamlı elini çekiştiriyordu. Oda kıskanıyordu içten içe. Mustafa yanında getirdiği öğleliğini çıkardı, düz taş üzerine yaydı mendilini. Getirdiği domatesi ikiye böldü. Birini Züleyha'ya uzattı. O' da mendilinden çıkardığı gevrek ekmeğini verdi Mustafa'ya. Tüm aile geçmişini a nlatmışlardı birbirlerine. Akşama anne babalarına sormak üzere ve yarın aynı yerde buluşmak üzere anlaştılar. Uzaklaşırken birbirlerine el salladılar. Yaylaların üzerine pus çökmeye başlamıştı bile. Bir an önce yaylalara doğru sürmeliydi koyun sürüsünü. Köpeğine ünledi. Beraber sürdüler . İçinde çok hoş bir duygu oluşmuştu sanki. Koyunları ağılın yanına nasıl getirdiğini bile hatırlamıyordu.Ağılın kapısını acele acele kapattı. Yaylanın içine bir hamlede girdi. Anası ağaç küleklerini hazırlıyordu koyunları sağlamak için. Mustafa'nın bir hışımla eve girdiğini görünce şaşırıp bir an.

-- Ne oldu ola? Bu ne hal.

-- Ana senin dayının kızı ile tanıştım bu gün. Dedi.

Bir an şaşırılmıştı Ayşe bacı. Oğlunun anlatması ile doğruluğunu onayladı. Mustafa'nın içi içine sığmaz olmuştu o gece. Sabahı zor eyledi. Gönlünde sevilerin damlaları çabuk çabuk damlamaya başlamıştı bile. İlk kez sabah bu kadar güneşli ve güzeldi sanki. Koyunları ağıldan acele acele çıkardı. Alabaş ayaklarına dolanıyordu, başını okşadı onun da. Kunzut yaylalarına doğru sürdü koyunları. Otlamalarını bile beklemiyor, bir an önce Züleyha'yı görmek istiyordu. Karşıdan sürünün geldiğini görünce gülleri açtı Mustafa'nın. El etti, karşılığını aldı. Birbirlerine yaklaşınca gülümsediler. Evde olup bitenleri anlattılar birbirlerine. Evet akraba idiler ve konuşulanlar doğrudu. Züleyha'nın annesi olanı biteni hep anlatmıştı. Babasına diyememişti. Asabi bir adamdı Hacı Mecit çünkü.

Günler çok çabuk geçiyor. Her gün aynı yerde buluşuyorlardı.Küçük oğlanıda Mustafa'nın getirdiği şekerleri vererek koyunun önüne yolluyorlardı. Güzel güzel vakit geçiriyorlardı. Bazen Züleyha'nın yanakları al al olunca gülümsemeler oluşuyordu Mustafa'nın dudağında. Gelecekleri hakkında birbirlerine sözler vermeye başlamışlar, işi evlenmeye kadar getirmişlerdi. Bu arada aileler birbirleriyle görüşmeye bile başlamıştı bile. Eski kırgınlıklar unutulmuştu. Yaylaların dönüşünden sonra nişan yapmayı kararlaştırmışlardı kendi aralarında.

Ağustos ayı sonuna doğru yaylalardaki puslar artmış, havalar soğumaya başlamıştı. Mustafa her gün

aynı yere gelir Züleyha'yı beklerdi.Bir gün ne koyun göründü karşı kıyıda, ne gelen vardı.Gözleri aradı tüm yayla düzlerini.Yoktu.Gelmemişti. Bu puslar hayra alamet değildi. Kara bulutlar hep üstüne üstüne geliyordu sanki. Koyunlar bile devamlı meliyor, kuzularını arıyorlardı düz ovada sanki. Elindeki değeneği hızla koyunlara doğru salladı istemeyerek Mustafa. Akşam gelmek bilmiyor, zaman akşama direniyordu. Zamana aldirmeden sürmeye başladı yaylaya doğru. Değneğini havada takla attırıyordu durmadan. Koyunlar ağıla yaklaştığı halde içeri girmek istemiyorlardı.Zorla soktu içeriye. Aslında kimsenin koyunu gelmemişti daha.Yaylaya yöneldi.

-- Ana. Diye bağırdı.Ses yoktu. Kapıyı yumrukladı.Yan yayladan Hatice Hala çıktı.

-- Sizinkiler evde yok. Kunzuta gittiler. Dedi.Ne için gittiklerini bile söylemediler.

Mustafa Hiçbir şey anlamamıştı. Kendini Taş Başı'na attı. Kunzut'a doğru baktı.Uzak olduğu için toprak evlerin görüntüleri bile görünmüyordu. Yaylaya girdi.Taş sekiye attı kendini. Üzerine örme battaniyeyi örttü. Geç saatte döndüler Kunzuta gidenler. Yüzlerinden düşen bin parça olmuştu.Mustafa bir anasına baktı, bir teyzesine.

-- Hayırdır ana. Dedi.

-- Hayır değil oğul,hayır değil. Züleyha kaza geçirmiş. Koyunları Ardahan yolundan karşıya geçirmeye çalışırken kendisi Şavşat'tan gelen bir kamyonun altında kalmış. Ardahan'a götürmüşler ama yetiştiremişler. Kader işte... Çok üzüldük çok...

Mustafa dondu kaldı.Dili damağına yapıştı. Bir an yaşadıkları aklına geldi. Kahretti kadere...Anası anladı sarıldı oğluna.Beraber ağladılar.

Sabah açıldığında Taş başından bir ses yükseldi.

"Vay beni vaylar beni

Götürür çaylar Beni

İki ağaç dört adam

Götürür Kuylar beni."

Gitti gidenim gitti

Boyu fidanım gitti

Kunzut'un dağlarında

Cilve çatanım gitti."

Ardahan'ın yolları

Aldı ahımı, aldı

Sevdanın yarısında

Elim koynunda kaldı."

Yayla zamanı tükenmeden köylerine döndüler.Gönlü oralarda.Yüreği taş başında kaldı Mustafa'nın.

Ertürk DEMİRCİ